

ODÔVODNENIE ROZHODNUTIA O NEPREDLOŽENÍ PREJUDICIÁLNEJ OTÁZKY SÚDNEMU DVORU

Súd je oslobodený od povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie len v troch situáciách – po prvé, ak položená otázka nie je relevantná, po druhé, ak predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdneho dvora (*acte éclairé*), a napokon po tretie, ak správny výklad práva Únie sa javí byť taký jasný, že neoponecháva miesto pre žiadne primerané pochybnosti (*acte clair*).

Záver o tom, že v dotknutej veci nastala niektorá zo situácií, pre ktorú súd nie je povinný prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru predložiť, je súd povinný riadne odôvodniť. Uznesenie, ktoré neobsahuje relevantnú argumentáciu súdu reagujúcu na tvrdený rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie, ktorá by mohla odôvodniť irelevantnosť požadovanej prejudiciálnej otázky, porušuje právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

(Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 251/2022 z 28. júla 2022)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **D. K.**, zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Magálom, Športová 2071/39, Nové Mesto nad Váhom, proti postupu a uzneseniu Špecializovaného trestného súdu č. k. 6Tp/6/2021 z 31. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Špecializovaného trestného súdu č. k. 6Tp/6/2021 z 31. marca 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu č. k. 6Tp/6/2021 z 31. marca 2021 **sa zrušuje**.
3. Špecializovaný trestný súd **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **707,05 eur** a zaplatiť ich právnenému zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 251/2022 z 28. apríla 2022 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručenú ústavnému súdu 26. apríla 2021, v ktorej sa domáhal

vyslovenia porušenia svojich základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 5, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1, vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie namietaným postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol. Sťažovateľ navrhol zrušiť namietané uznesenie, priznať finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 z 22. októbra 2020 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (ďalej len „TZ“), zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 TZ, pokračovací zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. c) TZ s poukazom na § 140 písm. c) TZ v súbehu s prečinom ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 TZ.

3. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) uznesením č. k. VII/2 Gv 150/20/1000 z 18. februára 2021 zaistil sťažovateľovi v zmysle § 425 Trestného poriadku (ďalej len „TP“) majetok (hnutelné veci, finančnú hotovosť). Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol špecializovaný súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol. K návrhu sťažovateľa na predloženie prejudiciálnej otázky uviedol, že súdy v obdobných trestných veciach postupujú rovnako už takmer 10 rokov, a preto nepovažoval za nevyhnutné konanie prerušiť a predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ poukazuje na nedostatočné odôvodnenie namietaného uznesenia, pričom podľa jeho názoru v ňom absentuje odôvodnenie špecializovaného súdu, prečo neprerušil konanie a nepredložil Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku k výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii (ďalej len „smernica“) vo vzťahu k § 425 a nasl. TP, ktorej zodpovedanie je dôležité pre vydanie rozhodnutia súdu. Podľa sťažovateľa bol špecializovaný súd povinný prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, či je možné zaistiť jeho majetok v celom rozsahu, bez ohľadu na časové súvislosti jeho nadobudnutia, právny dôvod (titul) nadobudnutia, ako aj bez ohľadu na to, že zaistený majetok bol nadobudnutý z legálnych príjmov.

III.

Vyjadrenie špecializovaného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie špecializovaného súdu:

5. Špecializovaný súd považuje sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa za nedôvodnú. Sudca pre prípravne konanie nepovažoval za potrebné prerušiť sťažnostné konanie a predložiť

Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, pretože nedôvodnosť tohto návrhu vyvodil z obligatórnosti ukladania trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 TZ pri taxatívne vymenovaných trestných činoch za použitia ustanovenia § 425 a nasl. TP. Sudca pre prípravne konanie mal preto povinnosť rozhodnúť namietaným spôsobom, pretože existoval rozumný pomer proporcionality medzi verejným záujmom a obmedzením ústavných práv sťažovateľa. Sudca pre prípravne konanie nepovažoval za potrebné prerušiť sťažnostné konanie navyše z dôvodu, že výklad práva Únie vnútroštátnymi súdmi bol v tomto prípade jasný. Špecializovaný súd poukazuje na dlhoročnú prax orgánov činných v trestnom konaní, ako aj súdov, ktoré v obdobných prípadoch postupujú pri aplikácii ustanovenia § 425 a nasl. TP rovnako. V závere vyjadrenia uviedol, že namietané uznesenie považuje za dostatočne odôvodnené.

6. Sudkyňa špecializovaného súdu Mgr. P. Z. na žiadosť ústavného súdu v súvislosti so zisťovaním účinkov jednotlivých rozhodnutí na zaistenie majetku sťažovateľa v odpovedí z 24. júna 2022 uviedla, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5To/11/2021 z 24. mája 2022 bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 TZ. V nadväznosti na to špecializovaný súd uznesením č. k. 3T/5/2021 z 1. júna 2022 zrušil uznesenia prokurátora č. k. VII/2 Gv 150/20/1000 z 18. januára 2021 a 18. februára 2021 o zaistení majetku sťažovateľa. Sudkyňa špecializovaného súdu poznamenala, že sťažovateľ je v súčasnosti trestne stíhaný vo viacerých trestných konaniach (sp. zn. 14T/12/2021 a sp. zn. 14T/16/2021), pričom v jednom z týchto konaní je stále zaistený majetok sťažovateľa z dôvodu vedeného trestného stíhania okrem iného aj pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 TZ. Špeciálny prokurátor JUDr. Daniel Lipšic, LL.M., v prípise z 13. júla 2022 potvrdil, že sťažovateľ má v súčasnosti zaistený majetok v trestnom konaní, v ktorom mu bolo 5. novembra 2020 vznesené obvinenie. Dňa 20. decembra 2021 bola podaná obžaloba na špecializovaný súd, kde je evidovaná pod sp. zn. 15T/8/2022 (pôvodne sp. zn. 14T/16/2021).

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ v ďalšom podaní doručenom ústavnému súdu 27. mája 2022 uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava skoršej argumentácie, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že bol rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5To/11/2021 z 24. mája 2022 oslobodený spod obžaloby okrem iného aj pre skutok, ktorý bol právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 TZ. Práve na základe uvedeného trestného činu sudca pre prípravne konanie odôvodňoval ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľa odrazom nedôvodnosti a nezákonnosti zaistenia jeho majetku.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. K čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

10. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (I. ÚS 331/2019). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

11. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 530/2019) (zvýraznenie doplnené v tejto veci ústavným súdom).

12. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie všeobecného súdu, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 54/2019).

13. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre vzťahujúcej sa na interpretáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že toto ustanovenie dohovoru zaväzuje súd uviesť dôvody svojho rozhodnutia, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia. Vzhľadom na nevyhnutnosť prihliadať inter alia na rôznorodosť vyjadrení účastníkov konania a procesnoprávne predpisy platné v jednotlivých štátoch môže byť otázka posúdenia porušenia povinnosti všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dôvody vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru posúdená len s prihliadnutím na okolnosti prípadu (rozsudok ESLP z 9. 12. 1994 vo veci Torija vs. Španielsko, sťažnosť č. 303-A).

14. Úlohou ústavného súdu bolo v danej veci preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie jeho veci zároveň odrazilo aj v jasnom a zrozumiteľnom

zodpovedaní všetkých pre vec právne a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaného uznesenia.

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, v ktorej uvádza, že v súvislosti so zaškoľovaním jeho majetku došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy tým, že sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu prokurátora o zaistení majetku nevyhovel návrhu na prerušenie konania a nepredložil Súdneho dvoru ním navrhovanú prejudiciálnu otázku, pričom tento postup zo strany špecializovaného súdu nebol dostatočne odôvodnený.

16. Subjekty oprávnené, resp. povinné predložiť prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru sú upravené v čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“). V danom prípade je možné špecializovaný súd považovať za súd, ktorý je povinný obrátiť sa na Súdny dvor, keď sa v konaní pred ním vyskytla otázka nutnosti výkladu práva Únie (smernice), keďže pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu prokurátora o zaistení majetku proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

17. V zmysle konštantnej judikatúry Súdneho dvora „môže byť vnútroštátny súd oslobodený od povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku len v prípade, ak konštatoval, že položená otázka nie je relevantná alebo že predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany SD EÚ, alebo že správny výklad práva Únie sa javí byť taký jasný, že neponecháva miesto pre žiadne primerané pochybnosti“ (rozsudok Súdneho dvora zo 6. 10. 1982 vo veci 283/81, Cilfit a i., EU:C:1982:335, bod 21; z novších rozsudok Súdneho dvora zo 6. 10. 2021 vo veci C-561/19, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi et Catania Multiservizi, EU:C:2021:799, bod 33).

18. Súdny dvor tiež pripomenul, že vnútroštátny súd musí na vlastnú zodpovednosť nezávisle a s náležitou pozornosťou posúdiť, či sa nachádza v jednej z hypotéz, ktorá mu umožňuje zdržať sa predloženia prejudiciálnej otázky Súdneho dvoru (C-561/19 bod 50). Ak vnútroštátny súd dospeje k záveru, že sa nachádza v jednej z uvedených hypotéz, nie je povinný obrátiť sa na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, a to aj keby bola otázka týkajúca výkladu práva Únie vznesená účastníkom konania, ktoré pred ním prebieha (C-561/19 bod 57).

19. To, že účastník konania pred vnútroštátnym súdom nemá nárok na predloženie prejudiciálnej otázky, potvrdil aj ESLP. V rozsudku z 20. septembra 2011 vo veci Ullens de Schooten a Rezábek proti Belgicku (sťažnosti č. 3989/07 a 38353/07) uviedol, že dohovor sám osebe negarantuje právo na to, aby vnútroštátny sudca predložil prejudiciálne otázky inému vnútroštátnemu alebo nadštátnemu súdному orgánu. Napriek tomu z čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva povinnosť vnútroštátného súdu odôvodniť odmietnutie návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky s ohľadom na výnimky vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora. Vnútroštátny súd teda musí uviesť dôvody, pre ktoré sa domnieva, že ide o situáciu, v ktorej je oslobodený od povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru. ESLP najnovšie zhrnul svoju doterajšiu judikatúru k otázke dostatočnosti odôvodnenia nepredloženia prejudiciálnej otázky Súdneho dvoru v bode 71 rozsudku z 13. februára 2020 Sanofi Pasteur proti Francúzsku (sťažnosť č. 25137/16).

20. Ústavný súd sa mierne odchýlil od koncepcie ESLP. Kým ESLP sa zameriava na skúmanie dostatočnej odôvodnenosti nepredloženia prejudiciálnej otázky v konkrétnom prípade, a to bez toho, aby sa vyjadroval k samotnej existencii povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, tak ústavný súd sám vyhodnotil existenciu povinnosti predloženia prejudiciálnej otázky v konkrétnom prípade (napr. II. ÚS 381/2018, bod 36, alebo III. ÚS 388/2010) a porušenie základného práva spájal s porušením povinnosti súdu predložiť prejudiciálnu otázku.

21. V tomto prípade však ústavný súd považuje za vhodnejšie a správnejšie nasledovať prístup ESĽP, ktorý spája porušenie základných práv s otázkou dostatočnej odôvodnenosti namietaného rozhodnutia, a nie s otázkou určenia, či súd porušil povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku. Tento postup vo väčšej miere korešponduje s konštantným názorom ústavného súdu, v zmysle ktorého ústavný súd nepôsobí v konaní o sťažnostiach fyzických a právnických osôb v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ako ďalší stupeň v sústave všeobecného súdnictva. Ústavný súd sa v zmysle tohto prístupu preto zameril na dostatočnosť odôvodnenia nepredloženia prejudiciálnej otázky zo strany špecializovaného súdu.

22. Keďže špecializovaný súd bol v danom prípade súdom posledného stupňa, mal povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru a z tejto povinnosti by bol, ako už ústavný súd uviedol (bod 16) oslobodený len v troch situáciách – po prvé, ak položená otázka nie je relevantná, po druhé, ak predmetné ustanovenie práva Únie už bolo predmetom výkladu zo strany Súdneho dvora (*acte éclairé*) a napokon po tretie, ak správny výklad práva Únie sa javí byť taký jasný, že neponecháva miesto pre žiadne primerané pochybnosti (*acte clair*).

23. Pri preskúmaní namietaného uznesenia na základe uvedeného tak možno dospieť k záveru, že neobsahuje dostatočné odôvodnenie skutočností, ktoré mali za následok nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Sudca pre prípravne konanie sa v namietanom uznesení obmedzuje len na konštatovanie, že § 58 ods. 3 TZ je platný a účinný od 1. septembra 2011 a súdy podľa tohto ustanovenia postupujú a rozhodujú už takmer 10 rokov aj v iných obdobných trestných prípadoch. Rovnako poukazuje na obligatórny charakter ukladania trestu prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods. 3 TZ, avšak k námietke sťažovateľa o možnom určení rozsahu zaistenia s ohľadom na spôsob a čas nadobudnutia zaisteného majetku sudca pre prípravne konanie v namietanom uznesení nič podstatné neuviedol. Tento záver nespadá pod žiadnu z troch situácií, v ktorých je vnútroštátny súd oslobodený od povinnosti predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru.

24. Navyše, ústavný súd dodáva, že z argumentácie špecializovaného trestného súdu v namietanom rozhodnutí, ktorá sa zopakovala aj vo vyjadrení špecializovaného trestného súdu v tomto konaní, je zrejmé, že špecializovaný trestný súd nesprávne vníma vzťah slovenského právneho poriadku a práva Únie. Na prípadný rozpor medzi týmito právnymi poriadkami nemá žiaden vplyv dĺžka platnosti vnútroštátnej úpravy a jej konštantná aplikácia vnútroštátnymi súdmi. Rovnako tak obligatórny charakter ukladania trestu prepadnutia majetku v zmysle § 58 ods. 3 TZ neznamená automaticky prezumpciu súladu tohto ustanovenia s právom Únie a v dôsledku toho bezpredmetnosť navrhovanej prejudiciálnej otázky. Namietané uznesenie neobsahuje relevantnú argumentáciu súdu reagujúcu na tvrdený rozpor medzi vnútroštátnou úpravou a právom Únie, ktorá by mohla odôvodniť irelevantnosť požadovanej prejudiciálnej otázky. Skutočnosť, že odpoveď Súdneho dvora na navrhovanú prejudiciálnu otázku mohla pomôcť vyvrátiť pochybnosti o súlade vnútroštátnej právnej úpravy s právom Únie, prípadne mohla prispieť k potvrdeniu rozporu medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie a k následnému vyvodu dôsledkov v súlade s princípom prednosti práva Únie pred vnútroštátnym právom, ešte viac zvyrazňuje potrebu náležitého odôvodnenia nepredloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru.

25. Možno konštatovať, že špecializovaný súd porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým, že nedostatočne odôvodnil namietané uznesenie (teda nie tým, ako tvrdí sťažovateľ, že nepredložil prejudiciálnu otázku) v súvislosti s výnimkou z povinnosti predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku v zmysle čl. 267 ZFEÚ. Tento záver ústavného

súdu však neznamená, že sa ústavný súd domnieva, že špecializovaný súd sa nachádza v pozícii súdu, na ktorý sa nevzťahujú výnimky z povinnosti predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Znamená to len, že špecializovaný súd nedostatočne odôvodnil namietané uznesenie, ktoré môže byť vo výroku v zásade vecne správne.

IV.2. K čl. 48 ods. 1 ústavy:

26. Vzhľadom na deklarovanie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nedostatočného odôvodnenia namietaného uznesenia špecializovaného súdu sa ústavný súd ďalej nezaoberal námietkou sťažovateľa smerujúcou k otázke zákonného sudcu (pre nepredloženie prejudiciálnej otázky) podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

IV.3. K ostatným namietaným článkom:

27. Zo sťažostnej argumentácie vyplýva, že sťažovateľ si proti namietanému uzneseniu špecializovaného súdu uplatnil okrem svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj iné jeho práva uvedené v bode 1 tohto nálezu. Z obsahu ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namietané porušenie týchto ďalších práv sťažovateľa smerovalo proti uzneseniam prokurátora, ako aj uzneseniu špecializovaného súdu č. k. 6Tp/4/2021 z 26. februára 2021, vo vzťahu ku ktorým bola ústavná sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá a sťažovateľ v replike nedoplnil odôvodnenie vecnej súvislosti s namietaným rozhodnutím (uznesenie Špecializovaného trestného súdu č. k. 6Tp/6/2021 z 31. marca 2021). Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

V.

Zrušenie namietaného uznesenia špecializovaného súdu

28. Sťažovateľ v prípade vyhovenia jeho ústavnej sťažnosti navrhoval zrušiť namietané uznesenie špecializovaného súdu.

29. Podľa § 133 ods. 2 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

30. Vzhľadom na skutočnosti prezentované v prípise sudkyne špecializovaného súdu Mgr. P. Z., konkrétne, že uznesením špecializovaného súdu č. k. 3T/5/2021 z 26. mája 2022 došlo okrem iného aj k zrušeniu uznesenia prokurátora č. k. VII/2 Gv 150/20/1000 z 18. februára 2021, ktoré bolo predmetom prieskumu namietaného uznesenia špecializovaného súdu, ústavný súd zrušil namietané uznesenie špecializovaného súdu, pričom nepovažoval vrátenie veci na ďalšie konanie už za efektívne. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že rozhodnutia obdobnej povahy vydané v iných trestných konaniach nie sú týmto nálehom dotknuté (neboli predmetom ústavnoprávneho prieskumu v predmetnej veci sťažovateľa).

VI.

Finančné zadost'učinenie a náhrada trov konania

31. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur. V okolnostiach prípadu ústavný súd považoval už len samotné vyslovenie porušenia uplatnených práv sťažovateľa za implicitne zahŕňajúce aj satisfakciu, preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

32. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 181,17 eur, režijný paušál v sume dvakrát po 10,87 eur a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2022 (replika) v sume 193,50 eur a režijný paušál v sume 11,63 eur vrátane 20 % DPH (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 707,05 eur.